

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **I. H.**, státní příslušnice Ruské federace, adresa pro doručování : proti žalované **Policii České republiky**, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Hradec Králové, Věkoše 416, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. dubna 2010, č.j. CPHK-1103/ČJ-2010-054003-SV, **t a k t o :**

I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. dubna 2010, č.j. CPHK-1103/ČJ-2010-054003-SV, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora označeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobkyně podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jejího předání podle mezinárodní smlouvy – Dohody mezi Evropským společenstvím a Ruskou federací o readmisi podepsané dne 25. 5. 2006 s platností od 1. 6. 2007, publikované v Official Journal L 129 17. 5. 2007 (dále jen „Dohoda“).

Ve včas podané žalobě vznesla žalobkyně několik žalobních námitek. V první z nich vyjádřila názor, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Žalobkyně při vědomí toho, že dle § 168 zákona o pobytu cizinců se na řízení podle § 129 téhož zákona ustanovení o správním řízení nevztahují, uvedla, že s odkazem na § 177 a § 180 správního řádu musí i rozhodnutí o zajištění cizince být řádně odůvodněno v intencích § 68 odst. 3 správního řádu, což se v přezkoumávané věci nestalo a náležitosti rozhodnutí tak splněny nebyly.

V dalším žalobním bodu žalobkyně namítla, že rozhodnutí pro ni znamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. V návaznosti na to popsala žalobkyně svůj rodinný život na území České republiky. Předně zdůraznila, že žije s druhem M. B.. Na tento svazek třeba pohlížet jako na rodinu ve smyslu příslušných mezinárodních dohod. Správní orgán však intenzitu svazku žalobkyně s druhem zcela ignoroval a právo na ochranu tohoto rodinného vztahu nedodržel. Přitom žalobkyně je dle svého tvrzení v české společnosti plně integrována, s druhem plánují společnou budoucnost a chtějí se vzít. V zemi původu je pak vymazána z evidence obyvatel. Na území České republiky žijí také děti žalobkyně a to dcera O.S. K., syn S. S. K., a nezletilá dcera P. H., které zde mají povolen pobyt, respektive je jim udělena mezinárodní ochrana.

Žalobkyně vytkla žalované to, že se v přezkoumávaném rozhodnutí k existujícímu rodinnému životu žalobkyně na území České republiky žádným způsobem nevyjádřila. Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 1 odst. 2 a čl. 10 Ústavy České republiky a s čl. 10 odst. 1 a čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod si totiž měla špatně vyložit. Nikoliv žalobkyně, ale správní orgán má povinnost prokázat, že vztah mezi žalobkyní a jejím druhem není vztahem ve smyslu uvedených ustanovení zakotvujících právo na respektování soukromého a rodinného života. O to se však žalovaná ani nepokusila. Přitom žalobkyně byla připravena poskytnout v tomto směru žalované potřebnou součinnost a prokázat, že má na území České republiky rodinu. Žalovaná tak dle žalobkyně nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě pochybností, které u žalobkyně dle jejího názoru existují, pak mělo být postupováno v její prospěch. V souvislosti s tím žalobkyně zdůraznila, že je družkou státního občana České republiky. Svoboda pohybu a pobytu občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků v rámci členských států Evropské unie a jeho rodinných příslušníků v rámci členských států Evropské unie je jeho základním právem vyplývajícím z Hlavy IV Smlouvy o fungování Evropské unie. Právo pobývat na území jiného členského státu Evropské unie vyplývá z tohoto práva Evropské unie, nikoliv z vnitrostátního právního řádu členského státu. Žalobkyně proto vyjádřila přesvědčení, že je oprávněna pobývat na území České republiky, neboť toto právo pro ni vyplývá z práva Evropské unie. Poukázala rovněž na čl. 7 Charty základních

práv Evropské unie, která je po účinnosti Lisabonské smlouvy pro Českou republiku závazná. Žalovaná s ohledem na společnou azylovou a migrační politiku EU rozhodovala o zajištění žalobkyně nejen jako orgán České republiky, nýbrž současně jako orgán EU, a i proto měla povinnost posuzovat rodinný a soukromý život žalobkyně vzhledem k relevantním ustanovením práva EU.

Žalobkyně považuje sankci, které se jí dostalo za porušení právní povinnosti za nepřiměřeně přísnou a to například s ohledem na doporučení Výboru ministrů Rady Evropy CM/Rec(2007)7. Podle ní nestačí k zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy pouze to, že 1) cizinec neoprávněně vstoupil či pobýval na území a 2) předání cizince či dokončení jeho průvozu nelze uskutečnit do 47, resp. 72 hodin v případě průvozu leteckou dopravou. Jestliže žalovaná zajišťovala žalobkyni za účelem předání podle mezinárodní smlouvy, účel zajištění nemohl být naplněn a žalobkyni nebylo možno zajistit. Předání pak nemohlo být uskutečněno, neboť podle ustanovení čl. 18 odst. 1 písm. b) Dohody nejsou dotčena práva, povinnosti a odpovědnost členských států vyplývající z mezinárodního práva, a zejména z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato Úmluva tak má přednost před zněním Dohody a žalobkyně tak znovu vyjádřila přesvědčení, že vzhledem k délce pobytu v České republice a k tomu, že pouze zde má svoji nejbližší rodinu, znamená její zajištění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

V poslední žalobní námitce pak žalobkyně uvedla, že dle jejího názoru překročila žalovaná v přezkoumávaném rozhodnutí meze správního uvážení v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu. Měla totiž v jejím případě několik možností. Jednak s ní mohlo být zahájeno řízení o přestupku podle § 157 zákona o pobytu cizinců. Vedle toho s ní mohlo být zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 118 a násl. téhož zákona. Obě uvedená řízení mohla být vedena bez toho, aby žalobkyně byla zajištěna a omezena tak na svobodě. Skutečnost, že u sebe žalobkyně neměla platný cestovní doklad, není bez dalšího důvodem pro její zajištění. Žalovaná měla také možnost zajistit žalobkyni podle § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců. Poslední možností bylo její zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců. To pro kterou z těchto možností se správní orgán rozhodne, je záležitostí správního uvážení. Žalovaná si vybrala možnost pro žalobkyni nejpřísnější, neboť v řízení dle § 129 zákona o pobytu cizinců nemá zajišťovaný cizinec de facto žádná práva, toto řízení není nijak formalizováno. Navíc řízení o správním vyhoštění a řízení o předání jsou dvě odlišná a na sobě nezávislá řízení, kdy cizinec může být předán, aniž by mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žádný zákon tedy vlastní řízení o předání neupravuje, takové řízení není tedy ukončeno ani žádným rozhodnutím o předání, proti němuž by cizinec mohl brojit.

Žalobkyně proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil.

K žalobě podala žalovaná vyjádření, v němž vyjádřila nesouhlas se všemi žalobními body. Zákoný důvod pro zajištění žalobkyně představuje ustanovení

§ 129 zákona o pobytu cizinců, podle jehož znění má policie povinnost zajistit cizince, pokud jsou pro splnění podmínky stanovené právě citovaným ustanovením. Následně, obdobně jako v odůvodnění rozhodnutí, popsala genezi pobytu žalobkyně na území České republiky se závěrem, že žalobkyně pobývala na území České republiky dlouhodobě neoprávněně a vědomě si nezajistila vízum, které by ji k takovému pobytu oprávnilo. Žalovaná zdůraznila, že dle § 168 zákona o pobytu cizinců se ustanovení správního řádu o správním řízení nevztahují na řízení, v němž policie zajistí cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Přesto podle ní napadené rozhodnutí bylo vydáno v intencích § 68 odst. 3 správního řádu, je dostatečně odůvodněno a obsahuje potřebné náležitosti. Je srozumitelné a důvody jsou v něm konkrétně a jasně uvedeny.

Žalovaná dále zdůraznila, že před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění zkoumal správní orgán soukromé a rodinné poměry žalobkyně. Zjištění týkající se této problematiky následně žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala. Pokud jde o vztah s M. B., poukázala na skutečnost, že žalobkyně do protokolu o vyjádření účastníka pouze uvedla, že v současné době žije s přítelem M. B.. Zmínila se tedy o svém příteli, aniž by ovšem poukázala na délku či hloubku tohoto vztahu, ani netvrdila, že se jedná o druhu. Uvedla pouze, že nemá potřebný doklad k vycestování, že se nemá v Rusku kam vrátit, že nemá dostatečné finanční prostředky ani pas, jelikož si ho nezařídila. Žalovaná tak neshledala, že by vydané rozhodnutí bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Svůj názor podpořila odkazem na Závazné stanovisko k vycestování cizince vydané Ministerstvem vnitra (Ev. č. ZS13896).

Žalovaná dále konstatovala existenci čestných prohlášení, která jí byla předložena 26. 4. 2010, a která učinili M. B. a děti žalobkyně O. K. a S.K.. K tomu uvedla, že žalobkyně i její přítel M. B. museli být srozuměni s tím, že žalobkyně pobývá na území České republiky neoprávněně bez platného víza, že nemá žádný cestovní doklad a že tedy může být z území České republiky vyhoštěna. Navíc tvrzení, že M. B. je její druh, žalobkyně neprokázala. Pouhé prohlášení její pobyt dle žalované legalizovat nemůže.

Zdůraznila, že vzhledem k osobě žalobkyně, která od roku 2002 soustavně porušuje právní předpisy České republiky, nerespektuje vydaná správní rozhodnutí ani platnost výjezdních víz, pobývá na území České republiky bez zdravotního pojištění, pracuje bez pracovního povolení a po celou dobu nečiní žádné kroky k legalizaci pobytu, je nadále přesvědčena, že jednání žalobkyně je účelové.

V reakci na poslední žalobní námitku znovu zopakovala, že ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců není vymezeno jako nějaká možnost, ale jako povinnost, kdy policie toto ustanovení použije. Žalobkyně podmínky pro zajištění uvedeným zákonným ustanovením splňovala, a proto žalované nezbylo, než ji v souladu s tímto ustanovením zajistit. Musela by tak učinit, i kdyby možnost správního uvážení namítanou žalobkyní připustila, protože vzhledem k osobě žalobkyně se ani v náznacích nedá předpokládat, že by začala dodržovat platné normy a respektovala

vydaná rozhodnutí. Žalovaná tak nezjistila žádné skutečnosti, které by v zajištění žalobkyně bránily, naopak shledala její zajištění jako důvodné, přiměřené a zcela zákonné. Navrhla proto, aby krajský soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tím žalobkyně i žalovaná výslovně souhlasily. O věci usoudil krajský soud následovně.

Předně se musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností žalovaného rozhodnutí a to v první řadě nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost, protože ta předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008 č.j. 3 As 51/2007-84, dostupný na www.nssoud.cz). Jako na nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost se podle ustálené judikatury nahlíží zejména na ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je vnitřně rozporný, případně výrok je v rozporu s odůvodněním, není zřejmé, kdo byl účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. Žádnou z těchto vad přezkoumávané rozhodnutí netrpí. Je z něj patrné který orgán rozhodoval, kdo byl účastníkem řízení, podle jakých právních norem správní orgán rozhodoval, co bylo předmětem správního řízení a jak správní orgán rozhodl. Z výroku lze jednoznačně dovodit, že žalobkyně byla zajištěna dle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle mezinárodní smlouvy a s tímto výrokem koresponduje i odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Ostatně ani žalobkyně nespécifikuje, v čem by nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí měla konkrétně spočívat. Této žalobní námitce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

K opačnému závěru však dospěl, pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti dotčeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Je nesporné, že podle § 168 zákona o pobytu cizinců se na řízení podle § 129 nevztahují ustanovení správního řádu o správním řízení. Nastává tedy otázka, jakým způsobem a v jakém rozsahu je správní orgán, který rozhoduje o zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců (a to ať se jedná o kterýkoliv z typů zajištění), povinen své rozhodnutí odůvodnit. Krajský soud je toho názoru, že rozhodnutí o zajištění cizince musí mít obdobnou strukturu, jakou vyžaduje § 68 správního řádu, tedy musí být rovněž dostatečně a konkrétně (nikoliv obecně a typově) odůvodněno. Krajský soud na podporu tohoto svého názoru ohledně této problematiky odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 30 Ca 65/2009-43 ze dne 9.11.2009, v němž uvedl: „Vzhledem k tomu, že náležitosti odůvodnění, resp. požadavek na odůvodnění rozhodnutí o zajištění nejsou zákonem o pobytu cizinců explicitně upraveny a že současně jde o otázku, jejíž řešení je při vydávání rozhodnutí o zajištění cizince nezbytné (jedná se o rozhodnutí o osobní svobodě jako jednom ze základních lidských práv a svobod zakotveném v čl. 8 Listiny základních práv a svobod), je navzdory § 168 zákona o pobytu cizinců, avšak v souladu s výše uvedenou argumentací nutno, aby rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění

nebo za účelem jeho předání nebo průvozu bylo řádně a konkrétně odůvodněno, a to v intencích § 68 odst. 3 spr. ř. Výrazem „v intencích“ chce soud naznačit, že u rozhodnutí o zajištění cizince bere v potaz jak časovou tíseň správního orgánu, tak zásah do osobní svobody cizince, v důsledku čehož lze připustit určité zestručnění odůvodnění takového rozhodnutí, avšak nutno trvat na tom, aby skutečnosti a důvod opravňující k zajištění v něm byly řádně a konkrétně zdůvodněny.“ S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje a plně na ně odkazuje.

Ačkoliv tedy na odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince nelze klást tak přísné požadavky jako na rozhodnutí, které je výsledkem správního řízení, které je ovládáno správním řádem, přesto je dle krajského soudu nutno trvat na tom, aby z odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince bylo zcela jednoznačně patrné, zda všechny zákonné předpoklady vyžadované pro použití tohoto institutu byly skutečně splněny, tedy zda se správní orgán zkoumáním těchto zákonných předpokladů skutečně zabýval a s jakým výsledkem.

V přezkoumávané věci byla žalobkyně zajištěna dle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle mezinárodní smlouvy.

Podle § 129 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky (odst. 1). V případech, kdy předání cizince nebo dokončení jeho průvozu nelze uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie vydá rozhodnutí o jeho zajištění a cizince umístí do zařízení. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím cizince rozhodnutí převzít. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody (odst. 3).

Pro zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zák. o pobytu cizinců musí být splněny vždy dvě základní zákonné podmínky: 1. neoprávněný vstup nebo pobyt cizince na území České republiky a 2. existence mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství upravující vzájemné předávání a přebírání občanů svých států, a splnění dalších podmínek v mezinárodní smlouvě, resp. přímo použitelném právním předpisu stanovených.

Pokud jde o druhou z uvedených podmínek, pak ale pro zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které nebude odporovat čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nemůže postačit pouhé zjištění, že mezinárodní smlouva o vzájemném předávání a přebírání občanů svých států existuje, nýbrž musí být najisto postaveno, že v konkrétním případě jsou pro postup podle takové mezinárodní smlouvy splněny všechny sjednané podmínky a readmisi nebrání žádná zákonná překážka (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2009, č.j. 57 Ca 105/2009-47).

Z odůvodnění citovaného rozsudku považuje krajský soud za vhodné ocitovat ještě následující : „Mezinárodní smlouvy tohoto typu obecně představují dohodu smluvních stran o pravidlech pro vzájemné předávání a přebírání občanů svých států, kteří nesplňují nebo přestali splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu druhé smluvní strany, jejichž smyslem je nepochybně zjednodušit a urychlit readmise cizinců. Při splnění všech mezinárodní smlouvou dojednaných podmínek je povinna žádaná smluvní strana osobu s jejím občanstvím převzít od žádající smluvní strany. Zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců je institutem, který má napomoci k naplnění záměru (smyslu) mezinárodní smlouvy. Je-li policie oprávněna zajistit cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy, pak dle názoru soudu k zajištění cizince může dojít nejdříve v okamžiku, kdy je zcela nepochybné, že jsou splněny všechny podmínky pro převzetí a předání osob ujednané smluvními stranami v té které mezinárodní smlouvě. Pro takový závěr dle názoru zdejšího soudu nesvědčí jen gramatický výklad označeného ustanovení. Zajištěním cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dochází k zásahu do základního lidského práva cizince, do práva na osobní svobodu garantovaného čl. 8 odst. 1 Listiny. Podle čl. 8 odst. 2 Listiny nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Důvodem (slovy zákona účelem), který stanoví zákon, v tomto případě § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je zajištění za účelem předání cizince podle mezinárodní smlouvy. Pro zajištění cizince, které nebude odporovat čl. 8 odst. 2 Listiny, nemůže podle názoru soudu postačit pouhé zjištění, že mezinárodní smlouva o vzájemném předávání a přebírání občanů svých států (tj. mezi státem žádajícím a žádaným) existuje, nýbrž musí být najisto postaveno, že v konkrétním případě jsou pro postup podle takové mezinárodní smlouvy splněny všechny sjednané podmínky a readmisi nebrání žádná zákonná překážka. Řečeno jinak, zákonnými podmínkami pro zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy je třeba rozumět nejen podmínky stanovené výslovně v § 129 zákona o pobytu cizinců, nýbrž také všechny další podmínky obsažené v konkrétních mezinárodních smlouvách. Policie je tudíž oprávněna postupem podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajistit výlučně takovou osobu, která splňuje jak podmínky stanovené tímto ustanovením, tak současně podmínky stanovené příslušnou, na věc dopadající mezinárodní smlouvou.“

Z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí však nelze dovodit, že by se touto problematikou správní orgán vůbec zabýval. První část odůvodnění je věnována popisu skutkového stavu věci, tedy okolnostem zadržení žalobkyně a okolnostem neoprávněnosti jejího pobytu na území České republiky. V předposledním odstavci odůvodnění pak žalovaná uvedla : „Vzhledem k tomu, že na území České republiky pobýváte protiprávně, opakovaně a vědomě jste nerespektovala dříve vydaná rozhodnutí o správním vyhoštění, bude podána žádost o zabezpečení realizace předání podle mezinárodní smlouvy (Dohodou mezi Evropským společenstvím a Ruskou federací o readmisi podepsané dne 25. 5. 2006 s platností od 1. 6. 2007, publikované v Official Journal L 129, 17.5.2007) cestou Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie Praha příslušným

orgánům Ruské federace.“ Nic víc. Dle krajského soudu tato pasáž shora uvedené požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince nenaplnjuje. Krajský soud tak nemohl přezkoumat, zda všechny zákonné předpoklady vyžadované pro použití tohoto institutu byly v případě žalobkyně skutečně splněny. Sám krajský soud si pak o této pro danou věc zcela zásadní otázce sám úsudek učinit nemohl, protože by tím nahrazoval činnost správního orgánu, což by bylo v rozporu s obecnými principy správního soudnictví.

Krajskému soudu proto nezbylo, než přezkoumávané rozhodnutí dle § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vady řízení zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Povinností žalované v dalším řízení tak bude zejména postavit najisto, že v případě žalobkyně jsou pro postup podle příslušné mezinárodní smlouvy splněny všechny sjednané podmínky a readmisi nebrání žádná zákonná překážka.

Za této situace se krajský soud nemohl zabývat zbývajícimi žalobními námitkami, neboť by se tím znovu dostal do pozice, kdy by nahrazoval posouzení těchto otázek v první řadě správním orgánem. V obecné rovině proto konstatuje toliko, že žalovaná se v dalším řízení bude muset zabývat i námitkami žalobkyně vztahujícími se tvrzené nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života a k tvrzenému překročení mezí správního uvážení. Žalovaná tedy posoudí a odůvodní, zda jsou uvedené námitky v řízení o zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců vůbec relevantní a pokud ano, jak se s nimi vypořádala.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně sice měla ve věci úspěch, byla však osvobozena od soudních poplatků a neměla v řízení o žalobě zástupce. Krajský soud tak neshledal a ze soudního spisu nezjistil, že by jí nějaké náklady řízení vznikly, ostatně ani ona sama žádné nepožadovala. Krajský soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí

být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 12. července 2010

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu